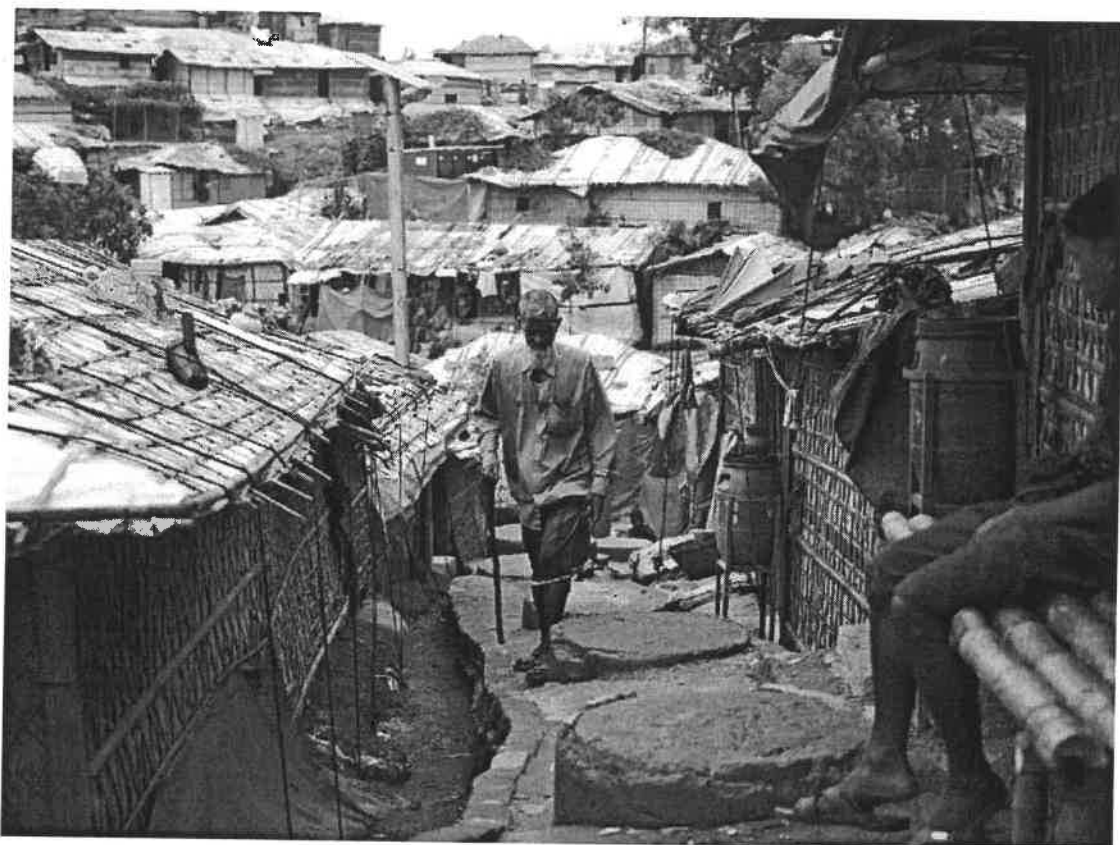

DE XIQUETA A DONA

En aquesta història ens situem a Bangladesh, un país a on el 73% de dones casades foren casades de xiquetes. Una de tantes es Manibha, una xiqueta de 15 anys , com qualsevol altra però per desgràcia per a ella, la seua vida no es com la nostra; ella no assisteix a classe ni coneix nenes i nenes de la seva edat per jugar .

Sol ser a la seva casa amb la seva mare, ajudant-la amb tasques i amb els seus germans, ja que es la tercera de 5 germans, ella era la única noia. Alguna volta acompanyà al seu pare a pescar o recollir hortalisses de l'hort, però això no és una cosa que passi molt sovint, ja que la relació amb ell no és de les millors.

La trista història de Manibha és que està a punt de comprometre's en matrimoni amb Alí, un home de 46 anys. Aquest home té una gran posició econòmica, cosa que ajudarà la família de Manibha a millorar la seva qualitat de vida. Manibha encara no ho sap i aquest esdeveniment la va agafar per sorpresa.

- *“ Filla, necessite parlar amb tu sobre una cosa important”*- Li va informar la mare el dia abans de conèixer a qui seria el seu marit.
- *“ Diques mare, què és això tan important?”*- Va respondre Manibha.
- *“ Escolta'm atentament, demà vindrà Ali amb la seva família per conèixer-te, hem de ser molt atents, farem un bon te i et posaràs...”* – Va dir ansiosa la mare mentre buscava la roba perfecta per l'ocasió.
- *“ Però mare, qui és Ali? Per què vol vindre a conèixer-me? Per què cal fer tan bona impressió?”* – Va dir ella amb molts dubtes al cap.
- *“ Alí ve a conèixer-te per decidir si es compromet amb tu o no, no saps com ens vindrà de bé l'aportació econòmica de la seva família”* – Va dir la mare entusiasmada.
- *“ Però mare, jo no en sabia res, ni tan sols el conec i tampoc és que em vulgui comprometre tan prompte.-* Va dir Manihba desil·lusionada.
- *“ Manibha no discutisques, aquesta decisió ja està presa. A veure si creus que jo em vaig casar amb el teu pare perquè el volia, a més, no vuitges reprochar-li a ell, que ha sigut el que ha pres la decisió.*

Manibha va abaixar el cap davant la resposta de la seva mare, va córrer trista a la seva habitació.

No sabia bé si estava trista, enfadada o aterrada... Sols sabia que no li pareixia correcte que els seus pares hagueren d'elegir amb qui casar-se i estar durant la resta de la seua vida, sense tan sols deixar-la opinar o pensar en els seus sentiments.

El que més l'enfadava era que seria per un benefici econòmic, encara que la seva família no era rica podien mantindre's prou bé. També estaven quebrantant els seus drets (encara que això ella encara no ho sabia) i cometent una il·legalitat en el nostre país degut a l'edat d' Alí.

Va passar tot el que quedava de vesprada tancada en la seua habitació pensant en què podria fer per arruinar el pla dels seus pares, però també pensava que no tenia el valor suficient per contradir-los.

Pel matí, al despertar, sa mare va entrar a la seua habitació traient directament la roba que havia de posar-se; era un sari d'uns colors molt cridaners, estava fet de lli, tot plegat al costat d'un burka que va traure la seva mare d'una caixa. Manihba es va quedar sorpresa en veure aquella última peça tan bonica eixir dels dominis de la seva mare, per un moment, en veure'l , se li va oblidar per complet el que anava a succeir aquell dia i se'l va ficar entusiasmada.

Mentre es mirava a l'espill va sonar la porta, el que va fer que tornara a la realitat. Terroritzada , va acudir amb els seus pares ha obrir la porta i saludar als seus convidats. En aquell moment, l'nic que podia fer era intentar mantindre la compostura i pregar a tots els deus que coneixia per no agradar-li a aquella família.

Al obrir la porta va veure un home de natalitat bangladesí , era un home alt , pell morena , faccions marcades , ulls obscurs i cabells obscurs. Anava acompanyat dels seus pares que tenien una gran paregut a ell. Anava vestit amb la tradicional lungi de color verd.

Durant la visita Manibha es va mostrar seriosa i prou tímida, a lo que els seus pares responien amb ganyotes d'enuig. No sabia el que podria passar si aquesta família no l'acceptava, encara que preferia averiguar això que averiguar com seria la seva vida amb aquell home.

Alí es va mostrar amable, hospitalari, amb un gran sentit de comunitat i família, cosa que en el dia a dia amb ell Manibha s'adonaria que no era per a res així.

Ell es descrivia com un home molt treballador, també va comentar que era el propietari d'una indústria tèxtil junt als seus pares (cosa per la qual tenien tants diners)

Manibha no es creia les seues paraules, encara que per moments sonava convincent. Ja que al seu cap ressonava la idea de tindre que casar-se, tindre fills... simplement convertir-se en la seva mare. Aquesta idea, per molt que volguera a sa mare, no la va convèncer. La seua mare era un persona reservada, callada, no mostrava els seus sentiments i quan ho feia solia ser enuig o tristesa. No tenia coneixements ni estudis, encara que Manibha eixa part l'entenia ja que no era comú a on ella vivia. Però per molt que no li ho permeteren, el seu somni era ser una gran doctora que salvaria moltes vides.

Tornant a la xarrada amb Alí; per a Manibha va ser molt seriosa i incòmoda. Va intentar mostrar-se indiferent, però no ho aconseguia, fins i tot va respondre algun que altre comentari del pares de Alí mostrant-se indignada. Tot l'esforç que va fer per no agradar-li a aquesta família no va servir de molt, ja que a la majoria de comentaris van respondre amb una somriure amable, es podia veure que aquesta gent tenia molt d'interés en ella.

Al final de la vesprada els dos pares van sortir a parlar i al arribar el moment del comiat Alí lo va dirigir les primeres paraules a Manibha:

- “ *Ens vorem el dia del nostre casament preciosa*” – Acte seguit li va donar una besada a la mà.

Manibha va respondre apartant la seua mà amb una expressió de sorpresa i d'ensurt, pensant que realment anava a succeir. Alí va respondre amb sorpresa però simplement va gesticular un somriure, el que va enfurir a Manibha.

Quan tot va acabar, la noia va anar corrent a la seua habitació, es va treure tota la pintura i la roba que li va ficar sa mare i es va tirar al llit a plorar desconsoladament. Mentre tot açò succeïa els seus pares celebraven el triomf.

Setmanes després va arribar el dia de la boda, el que va provocar una gran ansietat en Manibha. Eixe dia lluïa una lehenda, un conjunt compost per dos peces; una brusa ajustada i una falda llarga adornada per bordats elaborats, pedres precioses i detalls d'encaix. La seva vestimenta es complementava amb joies ornamentades i ornaments de cabell decoratius.

Era una gran festa finançada per els pares d' Alí, amb les dues famílies unides i una gran quantitat de menjar. Era tant que Manibha deia que mai en la vida havia vist tanta junta.

Durant la cerimònia s'intercanviaven els vots i els anells, es realitzen rituals budistes, que era la religió que ambdues famílies practicaven. Després d'açò es celebra la recepció, on els familiars i amics celebren i feliciten a les famílies i a la parella, cosa que Manibha no va rebre amb gust ja que per a ella no hi havia res que celebrar ni per que felicitar. Durant la cerimònia va estar trista i seriosa, ja començava a veure's convivint amb aquesta gent a qui havia de trucar família, amb fills d'un home al que no volia i amb mil dutes al cap de com seria la seua vida a partir d'ara

Va passar el primer any de matrimoni i Manibha va donar a llum al seu primer fill: Mohammed. Aquest xiquet va ser fruit d'un acte no consentit cosa que va fer dubtar a la nostra protagonista de si realment voldria a eixe xiquet. Va seguir avant i quan el va tindre sobre ella es va adonar que havia de fer el que fora per eixe xiquet, per molt que en un principi no el desitjara.

Tindre al xiquet tan jove li va provocar una hemorràgia postpart de la qual va tardar un parell de mesos en recuperar-se, a més el xiquet va nàixer en un pes més baix del normal, que van poder lidiar gracies als recursos de la família d'Alí. El més important i dur per a Manibha va ser que açò va tindre un gran impacte en la seva salut mental, cosa que pareixia no importar-li a ningú. Malgrat tots estos problemes la xiqueta va seguir cuidant al seu fill en tot l'amor que tenia, ocupant-se del seu marit i de totes les tasques de la casa.

Van passar un parell d'anys de maltractes i abusos per part del seu marit i el seu únic pensament era fugir del seu país i del seu marit, començar una nova vida junt al seu fill, però estava aterroritzada. Fins que un dia es va armar de valor, va agafar els estalvis que tenia amagats des de fa temps per si algun dia

s'atrevia a fugir. Va arregar al seu fill i tot lo necessari. Va aconseguir escapar gràcies a una antiga amiga a la que li va contar la seua situació i va decidir ajudar-la.

Així és com, Manibha amb 18 anys aconseguí escapar del malson que estava vivint. Va vindre a Espanya, on va començar a complir el seu somni d' estudiar i convertir-se en doctora. Aconseguir un lloc on viure va ser quelcom difícil degut a la seua procedència, però per sort i per un acte de fe de la senyora Margarita que la va acollir en la seua casa junt al seu fill sense demanar res a canvi. Mentre que Manibha començava a estudiar.

Als 24 anys, Manibha era tota una dona i estava fent d'infermera en un centre de salut del seu poble actual. Va aconseguir una casa preciosa a on començar de zero, sense oblidar-se de Margarita que la va recompensar amb tot el que va poder per lo que va fer per ella sense conèixer-la.

Així és com acaba la història de Manibha, que va tindre que fer de dona quan tan sols era una xiqueta.

FI.

MARIA FERRER SANCHO

3r ESO

COL·LEGI NOSTRA SRA. DE LA SEU (XÀTIVA)